

Arrest

nr. 217 802 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren omstreeks (...) in het dorp Etifaq Kalay, in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Uw vader, S.M. (...), werkt bij het leger en was in Kunar gestationeerd. Uw moeder, B.M. (...), is huisvrouw. U woonde uw hele leven in hetzelfde huis in het dorp Etifaq Kalay samen met uw ouders, uw jongere zus S. (...) en uw jongere broertjes M. (...) en S. (...).

U ging naar school gedurende twee jaar, maar daar was een duidelijke invloed van de Taliban te merken, waardoor u op aanraden van uw vader stopte met school en in de leer ging bij diens vriend, een kleermaker in het districtscentrum van Surkh Rod. U raakte echter gewond bij een verkeersongeval

waardoor u de opleiding moest stopzetten en vier jaar thuis moest blijven, tot u uiteindelijk opnieuw in de leer kon gaan, een week voor uw vertrek richting Europa.

Ongeveer een maand of twee maand voor uw vertrek richting Europa begon uw vader problemen te krijgen met zijn neef I. (...): die was actief bij de Taliban en eiste dat uw vader zou stoppen met zijn werkzaamheden bij het leger en de Taliban zou vervoegen. I. (...) sprak uw vader aan op zijn wekelijkse vrije dag in Etifaq Kalay, zowel bij jullie thuis als wanneer uw vader buitenshuis activiteiten had.

Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan was u in het districtscentrum voor uw werk toen u 's nachts telefoon kreeg van een vriend, die u meldde dat de Taliban bij u binnengevallen was. I. (...) had uw vader nogmaals proberen bedreigen, waarna hij en de andere talibs hem beschoten. Uw vader raakte gewond aan de arm maar schoot terug met zijn dienstwapen, waarbij een van de talibs stierf. U vertelde dit aan uw werkgever, die samen met u de politie inlichtte én de politie wist te overtuigen om jullie diezelfde nacht nog naar huis te begeleiden. De Taliban, die moeten doorgehad hebben dat de politie eraan kwam, vluchtten weg. De politie bracht uw vader naar het ziekenhuis en u ging met hem mee. Uw vader werd meteen geopereerd aan de arm.

De volgende dag kregen u en uw vader telefoon van uw moeder: zij vertelde dat I. (...) zonet opnieuw langs was geweest, haar geslagen had, en wilde weten waar u en uw vader waren. Zij vertelde hem niet waar jullie waren, waarop I. (...) haar vertelde dat hij en de andere talibs u en uw vader sowieso zouden vinden en zouden doden, om de talib te wreken die was gestorven tijdens het schietincident. Uw vader droeg uw moeder op om het spaargeld naar het ziekenhuis te brengen, hetgeen zij deed. U en uw vader vertrokken de volgende ochtend zeer vroeg naar Pakistan, uw moeder keerde terug naar huis en bleef er bij de andere kinderen.

In Pakistan verbleven jullie opnieuw in het ziekenhuis gezien uw vader nog herstellende was van zijn verwonding en operatie. Uw vader regelde met een smokkelaar dat u het land zou kunnen verlaten. Na één week in Pakistan doorgebracht te hebben met uw vader, begon u uw reis richting Europa, waarbij uw vader u zei dat jullie op een bepaalde plek terug zouden samenkomen. Onderweg werd u door de smokkelaar echter gedwongen om uw rugzak weg te gooien en uw gsm af te geven, waardoor u geen enkel contact meer heeft gehad met uw vader of uw andere familieleden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een doktersattest en een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Wat betreft het attest van de huisdokter die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en eventueel ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat het attest te vaag en te summier is - waarop later in de beslissing uitgebreider op wordt gemotiveerd- om aan te nemen dat uw cognitief vermogen aangetast is en u van de mogelijkheid zou weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze uw relaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook geenszins uit de verklaringen die u gedurende het onderhoud aflegde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Eerst en vooral dient de aandacht te worden gevestigd op uw bewering als zou u sedert uw vertrek geen enkel contact meer gehad hebben met uw vader of andere familieleden. Uw verklaringen daaromtrent hebben immers een bevreesdend en volatiel karakter, wat doet twifelen of u werkelijk geen enkele mogelijkheid heeft (gehad) om uw familieleden te contacteren.

U verklaart immers dat u met niemand in Afghanistan contact heeft gehad (CGVS p. 5-6) sedert uw vertrek, zelfs niet met uw vader, hoewel die met u afgesproken had dat hij “achteraf” naar “dezelfde plaats” zou komen. U blijkt niet te weten op welke manier of op welke plaats dat dan moest gebeuren. Wanneer u dan ook gevraagd wordt of u en uw vader geen manier hadden afgesproken om met elkaar in contact te treden, of telefoonnummers hadden doorgegeven, zegt u eerst dat uw vader géén nummer doorgegeven heeft. Meteen daarna zegt u dat uw vader u zijn nummer wel had gegeven, maar hij had het op een papiertje geschreven dat u kwijtraakte omdat u uw rugzak van de smokkelaar moest weggooiden in – vermoedelijk – Turkije (CGVS p. 12-13).

Daarna wordt u echter gevraagd of u geen gsm had onderweg – gezien uit de Mintehfiche, die ingevuld werd op de dag van uw asielaanvraag – blijkt dat u met een gsm bent gearriveerd in België (Fiche Minteh, rubriek “objets personnels”). Op dat moment verklaart u dat u inderdaad een gewone, simpele gsm had: die had u gekocht onderweg. U voegt daar echter aan toe dat u ook vertrok met een eigen gsm, met een simkaart, waarin u de contactgegevens van uw vaders gsm zitten had. Hij had u één keer proberen te bellen, maar u miste zijn oproep. De gsm zelf, zo verklaart u, moest u afgeven aan de smokkelaar op hetzelfde moment dat u uw rugzak moest weggooiden. U kreeg hem niet meer terug (CGVS p. 13-14). Dient vastgesteld dat deze verklaringen een sterk volatiel karakter hebben: immers, wanneer u oorspronkelijk gevraagd werd of u en uw vader geen telefoonnummers hadden uitgewisseld, maakt u enkel gewag van een nummer dat hij op een stukje papier schreef. Indien u werkelijk met een gsm vertrokken bent uit Pakistan, met daarin de contactgegevens van uw vader, zou in alle redelijkheid kunnen worden verwacht dat u dat ook eenvoudigweg vertelt wanneer u gevraagd wordt naar hoe u en uw vader in contact zouden treden met elkaar. Dat u integendeel enkel spreekt over een kwijtgeraakt stuk papier met zijn nummer, mag dan ook ernstig verbazen. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, zegt u dat u wél meteen gezegd heeft dat u uw vaders contactgegevens in uw gsm had zitten én zijn nummer op een papiertje had (CGVS p. 22). Gezien dat eenvoudigweg niet waar is – tussen uw uitspraken over het nummer-oppapier en uw gsm zaten ettelijke vragen en een pauze van een twintigtal minuten – doet deze verklaring geen afbreuk aan de vastgestelde volatilititeit van uw beweringen. Er dient te worden geconcludeerd dat u de indruk wekt dat u niet de volledige waarheid vertelt over uw contacten met uw thuisland of familieleden.

Deze indruk word nog verder versterkt door het feit dat u in de gsm waarmee u aan uw reis begon enkel van uw vader de contactgegevens had, maar niet het nummer van de Nokia waarover uw moeder beschikte en die als huistelefoon diende (CGVS p. 14). U verklaart daarover enkel dat “je niet naar iedereen hoeft te bellen”, maar logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat uw ouders, vooraleer u aan zo’n onzekere en gevaarlijke tocht zou beginnen, u álle mogelijkheden zouden aanreiken om met hen in contact te treden. Een extra nummer opslaan in een gsm lijkt daarbij een minieme inspanning. Dat het nummer van de thuisgsm dus niet werd doorgegeven is bijzonder bevreemdend.

De vaststelling dat u de tracingprocedure van het Rode Kruis heeft opgestart, verandert niets aan deze vaststelling (document Tracing groene map, CGVS p. 26). Het document dat u neerlegt van de dienst Tracing, van 16.10.2018, toont enkel aan dat u daar op 2.08.2018 bent langs geweest en dat voor u een dossier is geopend. Het opstarten van deze procedure vormt echter geen vaststaand bewijs voor het verlies van contact met familieleden, laat staan voor de manier waarop het contact verloren raakte.

Uw volatiele, bevreemdende en onlogische verklaringen met betrekking tot de contacten met uw familieleden leiden ertoe dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw bewering dat u elk contact met uw familie verloor. Minstens kan gesteld worden dat, indien u werkelijk het contact met uw familieleden verloor, u het CGVS geen enkel zicht biedt op de manier waarop dit werkelijk gebeurd is. Deze vaststelling doet zodoende afbreuk aan niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, maar stelt ook uw onwetendheid over sommige zaken, zoals over het beroep van uw vader (zie verder) in vraag.

Daarnaast wist ook uw relaas over de bedreigingen door uw vaders neef I. (...) en de opbouw naar het schietincident bij u thuis niet te overtuigen.

Eerst en vooral moet erop worden gewezen dat u hét incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek, namelijk de aanval door I. (...) en de andere talibs op uw woning, niet vermeldde tijdens uw interview op de DVZ (Vragenlijst 3.5). Hoewel het DVZ-interview kort is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u er de aanval die u en uw vader deed vluchten (in eerste instantie naar Pakistan) zou vermelden. Dat u hierover echter met geen woord repte, schaadt uw geloofwaardigheid.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u onaannemelijke verklaringen aflegde over de bedreigingen door I. (...) en uw vaders reactie daarop.

Zo verklaarde u dat uw vader al een maand of twee voor het schietincident, mogelijk zelfs langer, bedreigd werd door I. (...), waarbij die hem telkens de vraag stelde om te stoppen met zijn werk bij het leger en de Taliban te vervoegen (CGVS p. 15). U bent op de hoogte van drie directe bedreigingen tegen hem: één bij u thuis, en twee gevallen waarbij uw vader in de woestijn werd aangesproken door I. (...) (CGVS p. 17). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader ondernam tegen I. (...) en diens bedreigingen in deze periode, stelt u enkel dat hij niks kon doen en dat hij nergens om hulp kon vragen.

Voor zover u weet ging uw vader niet naar de dorpsmalek en sprak hij geen connecties bij het leger aan. Jullie bleven gewoon thuis wonen in jullie eigen woning ,waar I. (...) jullie kon vinden. Wanneer u gevraagd wordt waarom hij niet naar de politie stapte, zegt u dat hij dat niet kon omdat I. (...) dreigde hem onmiddellijk te vermoorden als hij naar de politie zou stappen (CGVS p. 17). Nochtans dreigde I. (...) eveneens om uw vader te vermoorden als hij zijn werk niet zou neerleggen (CGVS p. 15), maar dient vastgesteld dat uw vader zijn werk onafgebroken bleef uitvoeren ondanks die dreiging. Uw verklaring daarvoor is dat uw vader wel moest blijven werken om geld te verdienen voor zijn gezin, en dat hij als hij gewoon met zijn werk zou stoppen zou blijven lastiggevalen worden tot hij ook effectief met de Taliban zou samenwerken (CGVS p. 18). Het is echter precies in de situatie die u beschrijft zeer bevreemdend dat uw vader, een officier bij het leger, werkelijk niéts gedaan zou hebben om het probleem trachten op te lossen of om zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin te proberen garanderen, en dat hij integendeel alles zomaar liet betijen. Dergelijk gedrag is bijzonder onaannemelijk, niet het minst wegens uw vaders werk bij het leger, en trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder in twijfel.

Los daarvan moet de aandacht worden gevestigd op uw verklaring dat I. (...) uw vader tot twee maal toe aansprak "onderweg", ergens in de woestijnregio. Wanneer u gevraagd wordt naar welke plek uw vader dan onderweg was, kan u niet antwoorden maar stelt u enkel dat hij dicht bij de waterstroom was en niet ver van de woestijn, op zijn vrije dag. Wanneer u gevraagd wordt hoe I. (...) kon weten dat uw vader op een bepaald moment op die plek in de woestijn zou passeren, weet u enkel te stellen dat I. (...) wist dat uw vader wekelijks naar huis kwam en dat zij hem moeten opgewacht hebben nabij de woestijn, mogelijk zelfs enkele dagen (CGVS p. 16). Dat is bijzonder onaannemelijk: uit uw verklaringen blijkt evengoed dat I. (...) wist waar uw gezin woonde en dat hij jullie ook thuis kwam bedreigen (CGVS p. 17). Dat hij dan toch willekeurig zou staan wachten nabij de woestijn tot uw vader er passeert op zijn vrije dag, en zodoende – volstrekt onnodig - zo veel tijd zou steken in de gedwongen rekrutering van één persoon, is zeer onlogisch. Wanneer u gevraagd wordt daar een verklaring voor te bieden, zegt u enkel dat ze mogelijk via spionnen wisten waar uw vader zou zijn, en dat de talibs hem wouden aanspreken, wat de reden is waarom ze hem opwachtten (CGVS p. 17). Dat verklaart geenszins waarom de talibs uw vader niet op zijn thuisadres zouden aanspreken. Ook dit bevreemdende element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel.

Ook wat betreft de nasleep van het schietincident bij u thuis, legde u onaannemelijke verklaringen af.

U verklaart dat uw moeder de dag nadat u en uw vader naar het ziekenhuis gingen opnieuw bezocht werd door I. (...). Zij werd daarbij "heel veel geslagen" door hem en liet u en uw vader weten dat hij gezegd had jullie te zullen doden. Daarop droeg uw vader haar op het spaargeld naar hem toe te brengen zodat u en hij het land konden verlaten. Uw moeder bracht het geld en bleef thuis met de andere kinderen (CGVS p. 16-17). Dat voor uw moeder en de andere kinderen zodoende geen énkéle veiligheidsmaatregel getroffen werd, komt zeer onaannemelijk over: I. (...) was net teruggekeerd naar jullie woning en had haar daar geslagen. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw moeder niet meegekomen is naar Pakistan, al was het maar voor even, stelt u dat uw leven en dat van uw vader in gevaar was (en niet dat van uw moeder) en dat het moeilijk was om samen met de andere kinderen naar Pakistan te gaan. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw moeder zo als alleenstaande vrouw thuis moest blijven, stelt u dat de Taliban uw moeder "wel één keer geslagen" hebben, maar dat jullie gerust waren omdat de Taliban geen vrouwen vermoorden en omdat uw andere broers nog te klein waren om gevisieerd te worden (CGVS p.21). Het eenvoudige feit dat uw moeder echter wél aangevallen werd in jullie woning, en daarbij inderdaad geslagen werd door de Taliban (volgens uw eerste verklaringen daarover zelfs "heel veel" geslagen), doet afbreuk aan de idee als zou u over uw moeders veiligheid op de één of andere manier gegarandeerd zijn – zéker gezien zij ondanks de slagen die zij kreeg weigerde mee te werken met de Taliban door hen te vertellen waar u en uw vader zich bevonden. Wat betreft uw verklaring dat het moeilijk is om met de drie andere kinderen erbij naar Pakistan te reizen moet worden opgemerkt dat u en uw vader ook gewoon met het openbaar vervoer, een bus, naar Pakistan reisden en dat niet duidelijk is waarom het feit dat er drie andere kinderen zouden moeten meereizen dat onmogelijk zou maken (CGVS p. 23). Bovendien dringt de vraag zich op waarom uw moeder niet minstens elders ondergebracht werd – u blijkt een gehuwde tante te hebben in Saidan, niet eens zo ver van jullie dorp, waar zij allicht minstens tijdelijk een ietwat veiliger onderkomen had kunnen vinden (CGVS p. 8). Het bevreemdende feit dat voor uw moeder, broers en zus niets werd ondernomen doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de maatregelen die voor u en uw vader werden genomen, namelijk jullie vlucht naar en verblijf in Pakistan, legde u dan weer tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaart u dat uw vader in Pakistan bleef toen u naar Europa vertrok. Hij verbleef toen nog in het ziekenhuis en u weet niet hoe lang hij er nog moest blijven. U had geen weet van concrete plannen van uw vader om Pakistan te verlaten en zegt sedertdien geen contact meer met hem gehad te hebben (CGVS p. 23-24). Opmerkelijk genoeg verklaarde u tijdens uw interview op de DVZ echter dat uw vader

in Etifaq Kalay verblijft. U maakte geen melding van zijn verblijf in Pakistan en verklaarde evenmin dat u eigenlijk niet weet waar hij verblijft (gezien het gebrek aan contact). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, stelt u dat u op het DVZ-interview stelde dat uw vader zijn hele leven in het dorp gewoond heeft, maar dat u ook vertelde dat uw vader in Pakistan verblijft (CGVS p. 24). Dat blijkt eenvoudigweg niet het geval te zijn: u stelde dat uw vader in Etifaq Kalay verbleef op het eerste interview en het feit dat hij meereisde tot in Pakistan kwam zelfs helemaal niet ter sprake (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15). Eenvoudigweg stellen dat u op het DVZ-interview wél gemeld heeft dat uw vader in Pakistan verblijft, doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel wordt getrokken.

Uw tegenstrijdige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door I. (...), de reactie van uw vader op de bedreigingen, en de reactie van uw gezin op het schietincident, staat niet toe nog enig geloof te hechten aan uw asielaanspraak.

Voor zover u zou aanhalen dat u een risico zou lopen louter wegens het beroep van uw vader, moet het volgende worden opgemerkt. In essentie weet u over zijn job niet meer te vertellen dan dat het bij het leger is, dat hij in Kunar werkt en wekelijks één keer naar huis komt, en dat hij zijn dienstwapen mee naar huis neemt. U vermoedt dat hij een groen uniform draagt, maar heeft het nog nooit gezien. U weet niet welke rang hij heeft in het leger, en kan bij uitbreiding zelfs niet in het algemeen zeggen of het een hoge dan wel een lage rang is. U weet niet wat voor taken hij uitvoerde, of hij moest vechten of bewaken of nog andere taken had, u kent geen namen van zijn collega's. U wordt uiteindelijk gevraagd om iets te zeggen over het werk van uw vader, gelijk wat u ooit opgevangen heeft, maar u weet werkelijk niets meer te vertellen (CGVS p. 11-12, 24). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de stelling dat uw vader bij het leger werkt in essentie slechts een blote bewering is, die u met documenten noch met verklaringen heeft weten te staven. U weet wel te zeggen dat uw vader voor de – ongeloofwaardig geachte – problemen met I. (...) nooit andere problemen kende wegens zijn job en dat hij in het dorp, hoewel er algemeen geweten was dat hij bij het leger werkte, zelfs niet over zijn werk werd aangesproken (CGVS p. 24). Voor zover aangenomen zou worden dat uw vader werkelijk bij het leger werkt, dient dan ook te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat u louter wegens zijn functie een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of een reëel risico zo lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw voogd haalt nog aan dat u psychologische problemen kent en dat u opgevolgd dient te worden. U legt ook een doktersattest ter staving daarvan, gedateerd op 16.10.2018, waarin staat dat u ernstige problemen heeft, dat u een langdurige psychologische opvolging dient te volgen en afspraak heeft op 06.11.2018. Zij opgemerkt dat dit attest, opgesteld door een huisarts, nauwelijks informatie bevat, noch over de duur en intensiteit van uw (te volgen) psychologische opvolging, noch een uitgebreide en sluitende analyse van uw "ernstige problemen", laat staan met betrekking tot de ernst of draagwijdte van deze psychologische problemen. Bijgevolg kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt en kunnen de hierboven vermelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden hier niet zonder meer aan worden toegeschreven. Er moet dus worden opgemerkt dat, hoewel begrip wordt opgebracht voor uw situatie, het feit dat u met psychologische problemen kampt er op zich niet toe leidt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel het attest geenszins melding maakt van de oorzaak van uw psychologische problemen, kan terzijde ook worden opgemerkt dat dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een patiënt zijn psychologische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.

Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij

overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïdende worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en "de beoordelingsfout".

2.2. Verzoeker gaat vooreerst in op de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorafgaand, gaat verzoeker in op zijn profiel. Hij stelt dat zijn kwetsbare profiel een bijzondere voorzichtigheid vereist bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. In dit kader wijst hij op zijn jeugdige leeftijd en zijn lage scholingsgraad. Van verzoeker mag niet dezelfde mate van volledigheid en structuur worden verwacht als van een volwassene. Verzoeker geeft in dit kader een theoretische uiteenzetting over de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Tevens verwijst hij naar een Franstalig arrest van de RvV, geveld in 2007. Verzoeker benadrukt daarnaast dat hij een timide en gesloten persoon is. Zijn voogd vermeldde dit ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Bovendien heeft verzoeker het sinds zijn aankomst in België psychisch zeer moeilijk, onder meer omdat hij het contact met zijn ouders verloren is.

Verzoeker betoogt vervolgens:

"Verzoekende partij meent dat verwerende partij onredelijk streng is bij haar beoordeling van verzoekers verklaringen met betrekking tot de contacten met zijn vader en andere familieleden in Afghanistan.

Verwerende partij legt de lat ten aanzien van verzoeker veel te hoog met betrekking tot zijn antwoord op haar vraag of hij en zijn vader geen manier hadden afgesproken om met elkaar in contact te treden of telefoonnummers hadden doorgegeven.

(...)

Het is duidelijk dat de eerste zin van verzoekers antwoord zoals dat in de gehoornotities weergegeven is ("Hij heeft geen nummer ofzo gegeven"), het gevolg is van hetzij een verspreking vanwege verzoeker, hetzij van een miscommunicatie tussen verzoeker/tolk of tolk/protection officer.

Verzoeker preciseert meteen daarna dat zijn vader wel degelijk een nummer meegegeven had. Hiermee had hij naar zijn aanvoelen geantwoord op de vraag van de protection officer. ja, ze hadden een manier afgesproken om contact op te nemen, hij had inderdaad een nummer van zijn vader meegekregen, maar dat is hij onderweg verloren.

In het licht van zijn profiel kan werkelijk niet redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij op de open vraag van de protection officer volledig en gestructureerd zou antwoorden dat zijn vader inderdaad zijn nummer had meegegeven, en wel op twee manieren, m.n. op een papiertje, dat hij is kwijtgeraakt, en in een gsm, die hij heeft moeten afgeven. Deze mate van volledigheid kan hoogstens van een volwassene verwacht worden, maar niet van een jongen van vijftien jaar oud. Hem kan niet worden verweten dat hij op de vraag van de protection officer naar waarheid, maar weliswaar onvolledig antwoordt.

Indien verwerende partij had willen weten welke de verschillende manieren waren waarop verzoekers vader zijn nummer met verzoeker had meegegeven, dan had ze deze vraag als dusdanig moeten stellen.

Bovendien geeft verzoeker ook verder in het persoonlijk onderhoud helemaal geen blijk van het feit dat hij zou willen verbergen dat hij bij aanvang van zijn tocht over een gsm beschikte waarin het nummer van zijn vader geregistreerd stond:

(...)

Verzoeker antwoordt op de vraag of in zijn gsm de nummers van zijn familie geregistreerd stonden inderdaad meteen dat het nummer van zijn vader daar inderdaad in stond.

Zoals bij minderjarigen wel vaker het geval is, zijn gesloten en gerichte vragen nodig om volledige informatie te verkrijgen. Ken analyse van de gehoornotities maakt duidelijk dat verzoeker op geen enkel moment heeft getracht de asielinstanties te misleiden do or zaken te verzwijgen, maar dat hij bij gerichte vragen wel degelijk spontaan antwoordt. Verzoekers antwoorden zijn volledig in lijn met wat van iemand met zijn profiel verwacht kan worden.

B.3. Dat het "bijzonder bevreemdend" zou zijn dat het nummer van de gsm van verzoekers moeder niet opgeslagen was in zijn gsm, is een louter subjectieve beoordeling vanwege verwerende partij., die bovendien onvoldoende rekening houdt met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker vertrokken is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in alle haast vanuit Afghanistan naar Pakistan vertrokken is met zijn vader. Vanuit Pakistan heeft zijn vader, vanuit het ziekenhuis, in een week tijd de vlucht van zijn zoon geregeld. Hij heeft gezorgd dat zijn zoon een telefoon meekreeg, en dat hij zijn nummer op twee verschillende manieren meegaf: op papier en geregistreerd in de gsm. Het doel hiervan was dat vader en zoon elkaar later zouden kunnen bereiken opdat ze elkaar zouden kunnen terugvinden; het was immers de bedoeling dat verzoekers vader hem wat later, na zijn genezing, achterna zou komen. Verzoeker zegt dat zijn vader hem nog op het hart gedrukt heeft dat het belangrijk was dat hij het nummer zowel op papier als in zijn gsm had, omdat hij een lange reis ging maken en ze elkaar later moesten kunnen terugvinden.

Verzoeker vertelt hieromtrent dat dit voor hem een extreem stresserend moment was. Vanuit Afghanistan was hij met zijn vader vertrokken, en diens aanwezigheid stelde hem gerust.. Toen zijn vader hem in het ziekenhuis in Pakistan vertelde dat hij alleen verder moest reizen, schrok hij enorm. Het feit dat zijn vader hem zijn nummer meegaf, op twee verschillende manieren, en hem op het hart drukte dat hij hem even later achterna zou komen en zou contacteren via dit nummer, was voor hem al zeer rustgevend. Hij heeft er op dat moment begrijpelijkerwijze niet aan gedacht het nummer van zijn moeder te vragen, en zijn vader heeft hier klaarblijkelijk ook niet aan gedacht. Op dat ogenblik lag de focus niet op het contacteren van de familie in Afghanistan, maar op het feit dat vader en zoon elkaar zouden moeten kunnen terugvinden. In het licht van deze crisissituatie lijkt deze focus zeer begrijpelijk.

B.4. Verzoekende partij wenst toe te voegen dat het feit dat getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn familieleden voor hem bijzonder pijnlijk is, daar hij precies onder dit verloren contact heel erg lijdt. Hij is nooit voorbereid geweest op het feit dat hij het contact met zijn familie zou verliezen, hij ging er altijd vanuit dat zijn vader hem achterna zou komen en ze snel herenigd zouden zijn. Dat dit niet gelukt is en hij bovendien geen enkel middel voorhanden heeft om met zijn familieleden in contact te komen, valt hem zeer zwaar en is een van de redenen waarvoor verzoeker psychologisch opgevolgd wordt.

We benadrukken dat hij werkelijk oprechte verklaringen heeft afgelegd omtrent het contact met zijn familie, en dat zijn verklaringen overeenstemmen met hetgeen van iemand met zijn profiel verwacht kan worden. Het is ten onrechte dat verwerende partij dit in twijfel trekt."

Vervolgens gaat verzoeker in op het door hem aangevoerde asielrelaas. Inzake de aan hem verweten omissie bij de DVZ, doet hij gelden:

"Opnieuw betreft het hier een uiterst subjectieve beoordeling vanwege verwerende partij.

Het is algemeen geweten dat men asielzoekers bij hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt om zeer summier te vertellen waarom men het land heeft verlaten. Verzoekers worden gevraagd om hun probleem in enkele zinnen samen te vatten, hetgeen geen evidente synthese-oefening is. Waar deze denkoefening voor volwassenen reeds uitdagend is, is ze dit eens te meer voor kinderen. Voor hen is het inderdaad zeer moeilijk te bepalen wat de prioritaire elementen van hun relaas zijn.

Verzoeker heeft op de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar best vermogen geantwoord wat naar zijn aanvoelen de kern van het probleem vormt: zijn vader had problemen met diens neef, I. (...), die bij de taliban zat. Deze problemen zijn geëscaleerd en I. (...) bedreigde zijn vader en hem met de dood, wat hen ertoe heeft gebracht het land te ontvluchten.

Met dit antwoord vat verzoeker inderdaad de kern van zijn probleem samen. Wat voor verwerende partij hét centrale incident van zijn verhaal lijkt, is het dat niet noodzakelijk voor verzoeker. Voor verzoeker kaderde dat incident binnen het ruimere probleem van de doodsbedreigingen vanwege de neef van zijn vader.

Bovendien maakt verwerende partij o.i. een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat de aanval van de talibs op hun woning hét incident was dat de aanleiding vormde voor verzoekers vertrek. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de beslissing van verzoekers vader om het land te verlaten niet direct genomen is naar aanleiding van deze aanval, maar wel naar aanleiding van het daaropvolgende bezoek van neef I. (...) aan verzoekers moeder, waarbij die verzoeker en zijn vader met de dood bedreigden omwille van het feit dat een van de talibs bij de aanval op hun huis was omgekomen. Bij dit bezoek heeft neef I. (...) verzoekers moeder ernstig geslagen. Het is in feite dit incident dat de directe aanleiding vormde voor verzoekers vertrek (cf. Gehoornotities CGYS p. 15). Om hiertoe te komen dient echter heel wat achtergrondinformatie gegeven te worden. Verzoeker heeft er daarom voor gekozen zijn problemen met de taliban, meer bepaald met zijn vaders neef I. (...), op algemene wijze weer te geven; er werd hem immers op het hart gedrukt dat hij de details van zijn relaas later bij het CGVS zou kunnen geven.

Ook op dit punt menen we dat verwerende partij het profiel van verzoeker helemaal uit het oog lijkt te verliezen bij haar beoordeling en de lat voor hem werkelijk te hoog legt. Bovendien laat ze opnieuw haar eigen inschatting over wat "logisch" is al te hard primeren op wat in het licht van verzoekers specifieke situatie aannemelijk is."

Betreffende de bedreigingen vanwege I. aan het adres van zijn vader, voert verzoeker aan:

"Verzoeker heeft hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard, en bevestigt in het kader van dit verzoekschrift, dat hij zijn vader hierover tegen zijn moeder heeft horen zeggen dat hij bang was dat er iets met zijn familie zou gebeuren in het geval hij over deze bedreigingen zou spreken met de Afghaanse autoriteiten. Hij vreesde in elk geval al voor zichzelf, maar had bovendien de uitdrukkelijke waarschuwing gekregen dat zijn gezin in gevaar zou komen indien hij melding zou doen bij de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker vermoedt dat het wellicht om deze reden is dat zijn vader geen hulp heeft ingeroepen voor zijn probleem. Zeker is hij hier weliswaar niet van: hij benadrukt opnieuw dat zijn vader hier tegen hem niet over sprak, aangezien hij nog veel te jong was, maar dat zijn moeder en vader hierover heeft horen praten:

(...)

Het is belangrijk rekening te houden met het feit dat verzoeker de informatie over de bedreigingen aan het adres van zijn vader grotendeels niet uit eerste hand vernomen heeft, maar dit voornamelijk uit gesprekken tussen zijn vader en moeder heeft afgeleid. Dit maakt dat hij uiteraard niet op de hoogte is over de volledige situatie en dat zijn verklaringen hierover niet als absoluut mogen worden aangenomen. Hij heeft de informatie die hij uit de gesprekken tussen zijn ouders vernam wellicht aangevuld met eigen veronderstellingen en ideeën, die maken dat hij zich de situatie potentieel anders voorstelt dan ze in werkelijkheid was.

Verzoeker verklaart inderdaad zelf dat hij eigenlijk niet weet of zijn vader al dan niet naar de malek gegaan is; dat hij alleen weet dat hij verder gewerkt heeft, maar verder geen info heeft; dat ze tegen hem niet verteld hebben of zijn vader via het werk mensen kenden die hem zouden kunnen helpen met zijn probleem, dat zijn vader het wel tegen zijn mama verteld heeft maar dat hij zelf verder niet op de hoogte is (Gehoornotities CGVS p. 17).

Dit gebrek aan informatie is o.i. zeer aannemelijk gezien de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik dat zijn vader zich in deze situatie bevond; verzoeker was toen m.n. zo'n 14 à 15 jaar oud.

Hetzelfde gebrek aan informatie verklaart waarom verzoeker weinig informatie kan geven over de concrete omstandigheden waarin de bedreigingen plaatsvonden die zijn vader buitenshuis, "onderweg", ontvangen heeft. Opnieuw heeft hij hierover slechts beperkte informatie opgevangen uit het gesprek tussen zijn moeder en vader. Wanneer hem de vraag wordt gesteld hoe deze neef wist waar zijn vader op welk moment passeerde, antwoordt hij duidelijk met een gok, een veronderstelling. Dit is een typische reflex van een kind dat probeert een verklaring te vinden, een antwoord te formuleren op een vraag waarop hij het antwoord in feite niet met zekerheid kent. Dit heeft verzoeker verschillende keren aangegeven, door het gebruik van de woorden "misschien" en door herhaaldelijk te zeggen dat hij geen informatie heeft.

We menen dan ook dat gezien de omstandigheden begrip moet worden opgebracht voor het feit dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de dreigementen aan het adres van zijn vader noodzakelijkerwijs enigszins beperkt zijn, en dat op basis hiervan niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn ganse asielrelaas besloten mag worden."

Verzoeker wijst vervolgens op zijn verklaringen over een aantal andere aspecten in het asielrelaas. Hij stelt dat deze zeer overtuigend en gedetailleerd zijn. Dit zijn zaken die hij zelf meemaakte, zodat zijn verklaringen op dit vlak zwaarder moeten doorwegen dan verklaringen over zaken die hij indirect vernam. De bestreden beslissing bevat geen opmerking met betrekking tot verzoekers verklaringen over deze aspecten van zijn relaas. Verzoeker is van mening dat hij door middel van zijn overtuigende verklaringen enkele essentiële aspecten van zijn asielrelaas aannemelijk maakt. Volgens hem is dit, in combinatie met zijn profiel, voldoende om aan hem het voordeel van de twijfel te verlenen.

Dat zijn moeder, broertjes en zusjes ter plaatse bleven, verklaart verzoeker als volgt:

"Verzoeker herhaalt dat het acute gevaar werkelijk hem en zijn vader betrof, en dat het gevaar voor zijn moeder en de kleine kinderen veel minder groot was. Hij bevestigt dat de taliban vrouwen en kleine kinderen normaal gezien niet rechtstreeks viseren. Het incident waarbij zijn moeder geslagen werd, betrof een zeer specifieke situatie, aangezien het hier de neef I. (...) was die zijn moeder sloeg. Daar die deel uitmaakt van de familie, is die in zekere zin enigszins meer in zijn recht om dit te doen, in uitzonderlijke omstandigheden. Toch bleef dit een verrassend en eerder uitzonderlijk incident, en verzoeker bevestigt dat zijn vader zei dat de andere talibanleden nooit vrouwen of kleine kinderen rechtstreeks kwaad zouden doen.

Uitgaande van die veronderstelling, woog het naar zijn vaders mening beperkte risico dat zijn moeder en de kleine kinderen nogmaals het slachtoffer zouden worden van represailles vanwege neef I. (...) niet op tegen de risico's en onzekerheden van de vlucht die zij zouden ondernemen. Verzoeker verklaart dat hun vlucht werkelijk een beslissing van het moment was die in alle haast genomen is, en dat er niet genoeg geld was om iedereen mee te nemen. Bovendien wist zijn vader niet in welke omstandigheden de vlucht zou verlopen, noch wat hen bij aankomst in Pakistan te wachten stond. Het was op het ogenblik van hun vlucht zeer koud, en de kans bestond dat ze onderweg of bij aankomst buiten zouden moeten slapen. Met zo'n groot gezin zou het bij aankomst in Pakistan wellicht nog moeilijker zijn om onderdak te vinden dan wanneer ze slechts met twee zouden zijn. Zijn vader wilde niet riskeren dat ze in de op dat ogenblik heersende weersomstandigheden met de kleine kinderen buiten zouden moeten overnachten.

In het licht van deze overwegingen lijkt het zeker aannemelijk dat zijn vader besloot in eerste instantie enkel met zijn oudste zoon te vertrekken, en na zijn aankomst in Pakistan, eens hij zicht had op de omstandigheden daar, de komst van zijn vrouw en jongste kinderen te regel en, zoals verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde (Gehoornotities CGVS p. 21)."

Met betrekking tot de aan hem verweten tegenstrijdigheid over de verblijfplaats van zijn vader, voert verzoeker vervolgens aan:

"Wat betreft de zogenaamde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over de verblijfplaats van zijn vader, wensen we te benadrukken dat in de vragenlijst van het DVZ letterlijk vermeld staat dat de vraag gesteld wordt naar de woonplaats van de vader (Persoonsgegevens DVZ, rubriek 15). Wanneer verzoeker hierop Etifaq Kalay antwoordt, is dit niet meer dan correct. Op basis van deze vragenlijst kan niet worden afgeleid dat hem de vraag werd gesteld naar "meest recente verblijfplaats" of "verblijfplaats op ogenblik van vertrek". Dat verzoeker zijn huis in Etifaq Kalay nog steeds als de woonplaats van hem en zijn gehele gezin beschouwt, is niet meer dan normaal. We menen dat verwerende partij niet bepaald blijk geeft van goede trouw wanneer zij hierin een tegenstrijdigheid meent te moeten waarnemen."

Verzoeker concludeert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat de vluchtelingenstatus aan hem moet worden toegekend.

2.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij benadrukt vooreerst dat zijn herkomst niet wordt betwist. Verzoeker bekritiseert de gelijkstelling van de veiligheidssituatie in Jalalabad met de veiligheidssituatie in Surkhrod. De bestreden beslissing blijft volgens hem te vaag en past de motieven niet toe op de concrete situatie in zijn dorp Etifaq Kalay. Er wordt niet nagegaan of dit dorp een buitenwijk van Jalalabad is en of de veiligheidssituatie van Jalalabad op de situatie in het dorp kan worden getransponeerd. Verzoeker wijst op zijn verklaringen omtrent de ligging van zijn dorp. Hij woonde op het platteland en op fietsafstand van het districtscentrum van Surkhrod. Verzoeker wijst op zijn verklaringen en twee kaartjes waaruit blijkt dat zijn dorp in het midden van Surkhrod, ten zuiden van het districtscentrum en in woestijn- en heuvelachtig gebied is gelegen. Op de satellietkaart is te zien dat dit een heel eind verwijderd is van de agglomeratie van Jalalabad. Het dorp van verzoeker kan dus niet als buitenwijk van Jalalabad worden beschouwd, zodat de veiligheidssituatie niet te vergelijken is met deze in Jalalabad. Verzoeker wijst vervolgens op een recent EASO-rapport. Hij citeert hieruit een aantal passages omtrent de situatie in de provincie Nangarhar en in zijn district Surkhrod. Andermaal blijkt duidelijk dat de situatie in Jalalabad en Surkhrod niet mag worden gelijkgesteld. Verzoeker wijst voorts op hetgeen in informatie van UNOCHA wordt gesteld over zijn district en Jalalabad. Tevens wijst hij op informatie van de SIGAR. Verzoeker herhaalt dat de situatie in beide districten fundamenteel verschilt. *“In het licht van al deze informatie menen we dat de systematische gelijkstelling van de veiligheidssituatie in het gehele district Surkhrod aan deze in het district Jalalabad neerkomt. Op een ernstige beoordelingsfout vanwege verwerende partij (...).”* Verzoeker herhaalt verder dat niet gemotiveerd wordt waarom zijn dorp als buitenwijk van Jalalabad moet worden beschouwd, noch waarom de situatie zoals deze heerst in Jalalabad op zijn dorp kan worden toegepast.

Verzoeker wijst omtrent de veiligheidssituatie in zijn district Surkhrod vervolgens op een aantal elementen die verweerder zelf aanhaalt in de bestreden beslissing. Vervolgens betoogt hij:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zich niet op de meest recente informatie baseert om de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te beoordelen. Ze verwijst immers slechts naar de rapporten "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017" en "COI Focus Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018. Intussen is evenwel al sinds geruime tijd een update van het eerstgenoemde rapport, up to date gebracht in mei 2018 (stuk 8), beschikbaar op de website van het Commissariaat-Generaal. zelf. Bovendien heeft EASO in juli 2018 een rapport "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" (stuk 5) uitgebracht, dat een nog meer geactualiseerde weergave van de situatie in Afghanistan geeft.”

Verzoeker meent tevens dat verweerder een appreciatiefout begaat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Surkhrod. Vervolgens geeft verzoeker, wijzend op rechtspraak van de Raad, een uiteenzetting omtrent het begrip willekeurig geweld en omtrent factoren die relevant zijn voor de beoordeling van het bestaan en de mate van zulk geweld. Verzoeker betoogt:

“In casu betwist verwerende partij niet dat in het district Surkhrod geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict.

Ze lijkt evenwel het willekeurig karakter van dit geweld in vraag te stellen omwille van het feit dat dit geweld een doelgericht karakter zou hebben en de burgerbevolking dus niet rechtstreeks geïmponeerd wordt.

Deze beoordeling is echter niet in overeenstemming met het begrip "willekeurig geweld. In elk geval wordt dit begrip door verwerende partij veel te beperkt geïnterpreteerd. "Het feit of burgers al dan niet rechtstreeks worden geïmponeerd" vormt inderdaad slechts een van de vele factoren die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een situatie van willekeurig geweld, en bij de beoordeling van de mate van dit willekeurig geweld.

Veel belangrijker dan de vraag wie rechtstreeks door het geweld geïmponeerd wordt, is de vraag naar de frequentie, de aard en de intensiteit van de incidenten, de gebruikte methoden en de impact van die methoden op de burgerbevolking en het aantal (burger)slachtoffers, voor de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

In dit opzicht is het in eerste instantie belangrijk om op te merken dat het district Surkhrod zich middenin de provincie Nangarhar bevindt, een van de provincies die door de objectieve informatie wordt aangemerkt als een van de Afghaanse provincies die het ergst worden geraakt door het conflict (stuk 8, p.113). Volgens het rapport van UNAJVLA. Afghanistan'. Protection of civilians in armed conflict—Annual report 2017" (stuk 9) is Nangarhar een van de provincies waar het gebruik van THD het hoogst is (p. 17). Bovendien blijkt dat, in tegenstelling tot de algemene tendens van een vermindering van het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan, Nangarhar een

van de weinige provincies is in dewelke dat aantal toegenomen is (stuk 9, p. 67, annexe III). Die toename is in grote mate te wijten aan een toename van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen, en andere soorten aanslagen met gebruik van IED's (stuk 9, p. 4, voetnoot 15)."

Verzoeker wijst andermaal op en citeert uit de reeds aangehaalde informatie van EASO en UNOCHA. Hij stelt:

"Uit de objectieve informatie blijkt inderdaad dat het aantal veiligheidsincidenten in het district Surkhrod aanzienlijk is. Uit het EASO-rapport van december 2017 blijkt dat in de provincie Nangarhar in haar geheel 2.393 veiligheidsincidenten plaatsvonden in de periode tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017, waarvan 183 in het district Surkhrod. Dit maakt Surkhrod binnen de provincie Nangarhar het vierde meest frequent geraakte district is (p. 199). In totaal telt Nangarhar 22 districten. In 18 andere districten vonden dus minder veiligheidsincidenten plaats dan in Surkhrod. Dit is veelzeggend over de veiligheidssituatie van een district binnen een van de gevaarlijkste provincies van Afghanistan.

Naast de grote frequentie wijzen ook de gebruikte gevechtsmethoden op een situatie van ernstig willekeurig geweld. Uit de COI Focus van CEDOCA d.d. 20 februari 2018 (cf. administratief dossier) blijkt dat tussen 1 maart 2017 en 31 januari 2018 niet minder dan 18 aanvallen van het type "Battle-no change of territory" en 23 aanvallen van het type "remote violence" plaatsvonden in het district Surkhrod. Aanvallen van het type "Battle-no change of territory" impliceren complexe aanvallen (CEDOCA p. 14), door UNAMA als volgt gedefinieerd worden: "complex attack includes the following elements: two or more attackers, two or more types of weapons, and one of the weapons is a suicide IED — Le. body-borne suicide IED or vehicle-borne suicide IED" (stuk 9, p. 1, voetnoot 5). Het betreft gevechtsmethoden die een zeer grote impact hebben op de levens van burgers, zo blijkt uit de aanwijzing van UNAMA om het willekeurig en disproportioneel gebruik van IED bij zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen te staken (stuk 9, p. 6).

Het gebruik van deze gevechtstactieken heeft in de periode tussen 1 maart 2017 en 31 januari 2018 meer dan 100 burgerslachtoffers gemaakt (CEDOCA, p. 14).

Deze elementen, die overeenstemmen met verschillende indicatoren die Uw Raad als relevant heeft aangemerkt voor de beoordeling van de mate van willekeurig geweld, maken dat men onmogelijk kan ontkennen dat er een ernstige mate van willekeurig geweld heerst in het district Surkhrod.

Een andere belangrijke indicator voor de beoordeling van de veiligheidssituatie van een locatie, betreft de mate waarin de overheid in staat is om de situatie op die plaats te beheersen en de burgers te beschermen.

Wat dat betreft wensen we nogmaals te wijzen op het hogervermelde rapport van de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) van juli 2018 (stuk 7), waarin het district Surkhrod zoals gezegd gekwalificeerd wordt als zijnde "betwist" gebied, terwijl het district in de vorige versie van het rapport (januari 2018) nog als "overheidsinvloed" gemarkeerd werd. Deze wijziging duidt op een aanzienlijke verslechtering van de veiligheidssituatie in het district Surkhrod, en toont eens te meer aan dat verwerende partij tekort is gekomen aan haar zorgvuldigheidsplicht door zich te baseren op gedateerde informatie.

Het rapport toont dus aan dat de overheid zijn greep op het district Surkhrod verloren heeft. Bovendien werden grote delen van het district in het EASO-rapport van december 2017 reeds aangeduid als « high confidence taliban support zones » (p. 198). Volgens de taliban zelf controleren ze de helft van het district (p. 198).

Uit al deze objectieve, betrouwbare en recente informatie blijkt duidelijk dat het geweld in de provincie Nangarhar, district Surkhrod een hoge ernstgraad bereikt en de veiligheidssituatie er recent aanzienlijk achteruitgegaan is. In het licht van deze meest actuele informatie kan verwerende partij o.i. niet langer volhouden dat de veiligheidssituatie in het district Surkhrod gelijklopend zou zijn met die in het district Jalalabad, en dat er geen sprake zou zijn van een hoge mate van willekeurig geweld dat voor burgers in Surkhrod een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Verwerende partij laat bij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in het district Surkhrod consequent na zich op de meest recente bronnen te baseren.

O.i. moet op basis van de hierboven weergegeven informatie worden vastgesteld dat voor burgers in het district Surkhrod op dit ogenblik wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van een hoge mate van willekeurig geweld in het district.

Het blijkt echter op geen enkele manier uit de bestreden beslissing dat deze informatie met betrekking tot de intensiteit van het geweld, die nochtans zeer belangrijk is voor de beoordeling van de veiligheidssituatie, in rekening gebracht werd. Bovendien wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de meest actuele informatie met betrekking tot de situatie in Surkhrod, hoewel ook dit, zoals hierboven beargumenteerd werd, van essentieel belang is gezien het volatiele karakter van het conflict.

Bovendien moet in navolging van bovengenoemd arrest van Uw Raad n°195 227 d.d. 22 november 2017 rekening gehouden worden met de persoonlijke kenmerken van verzoekende partij bij de evaluatie

van de aan-of afwezigheid van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. Wat dat betreft kan verwerende partij niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij persoonlijke kenmerken vertoont die maken dat hij specifiek geraakt wordt door het willekeurig geweld te Surkhrod, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. We menen immers dat wat dit betreft in elk geval rekening moet worden gehouden met verzoekers jonge leeftijd: hij is op dit ogenblik 15 jaar oud en was dus net 15 geworden toen hij Afghanistan verliet. Zijn jonge leeftijd maakt verzoeker bijzonder kwetsbaar, en verantwoordt dat ten aanzien van hem een ruime toepassing wordt gemaakt van het voordeel van de twijfel (cf. onder III. 1.A). Bovendien verantwoordt deze bijzondere kwetsbaarheid eveneens dat de drempel of het vereiste niveau van onveiligheid om een subsidiaire bescherming toe te kennen, ten aanzien van hem verlaagd wordt, en dat verwerende partij bijzonder zorgvuldig te werk gaat bij de evaluatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. UNOCHA-referentiekaart van de provincie Nangarhar (detailfragment)

4. Google Map s, Satellietkaart provincie Nangarhar (detailfragment)

5. EASO, Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018 (uittreksel)

6. UNOCHA, Humanitarian Needs Overview 2018 (uittreksel)

7. Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR), Quarterly report to the united states congress, 30 juli 2018 (uittreksel)

8. EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: Security situation, update mei 2018 (uittreksel)

9. UNAMA "Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict—Annual report 2017 (uittreksel)”

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 30 januari 2019 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een nieuw element neer (rechtspiegingsdossier, stuk 10).

Het betreft een psychologisch attest waarin gesteld wordt dat verzoeker een posttraumatische stressstoornis heeft ontwikkeld. Hiermee wordt bevestigd dat verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker vraagt de Raad om hiermee rekening te houden bij de evaluatie van zijn verklaringen.

3.2. Verweerder legt op 12 februari 2019 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtspiegingsdossier, stuk 12). Het betreft landeninformatie die uitgaat van UNHCR en van EASO en die betrekking heeft op de (veiligheids-)situatie in verzoekers land en regio van herkomst.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Verzoeker is een minderjarige Afghaan. Hij stelt afkomstig te zijn van het dorp Etifaq Kalay, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/6, § 5, tweede lid, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet dient bij de beoordeling rekening te worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of hij aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals zijn achtergrond, geslacht en leeftijd.

Te dezen blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS dat aan verzoeker, ondanks dat deze geen documenten bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit, nauwelijks vragen werden gesteld teneinde zijn herkomst na te gaan. Verder bevat het dossier geen informatie op basis waarvan de waarachtigheid van de verklaringen die verzoeker hierover wel aflegde kan worden nagegaan.

Zo verzoekers herkomst van voormeld dorp als aangetoond zou kunnen worden beschouwd, dan nog blijkt bovendien niet uit de stukken van het dossier waar in het district Surkhrod verzoekers dorp precies is gelegen. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift – en uit zijn eerdere verklaringen lijkt dit, zoals verzoeker in deze opmerkt en uitwerkt aan de hand van een kaart en een satellietbeeld, eveneens te kunnen worden afgeleid – dat zijn dorp niet is gelegen in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Volgens hem is het dorp zuidelijker gelegen, en dit in een heuvelachtig woestijngebied ten zuiden van de regio waarin het grootstedelijk gebied Jalalabad zich uitstrekt in het district Surkhrod en waar nauwelijks andere dorpen zijn gelegen. De Raad beschikt echter over onvoldoende informatie om de exacte ligging van verzoekers dorp na te gaan. Aldus kan op basis van de stukken van het dossier niet worden besloten of verzoekers dorp al of niet tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend.

Dit is, zoals verzoeker met recht aanvoert, nochtans niet onbelangrijk. Zoals verzoeker terecht aanvoert en zoals genoegzaam blijkt uit zowel de door verzoeker gehanteerde als de door verweerder neergelegde landeninformatie, verschilt de (veiligheids-)situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad weldegelijk wezenlijk van de (veiligheids-)situatie in de overige, op het platteland gelegen delen van de rond Jalalabad gelegen districten van de provincie Nangarhar, waaronder Surkhrod. Dit wordt overigens eveneens meermaals en uitdrukkelijk aangegeven door verweerder gezien deze (hoewel later op algemene wijze wordt aangegeven dat de situatie in Jalalabad vergelijkbaar zou zijn met deze in de districten Surkhrod en Behsud) zowel in de bestreden beslissing als in zijn aanvullende nota met klem benadrukt dat de situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad op het geweldsniveau en voor wat betreft de typologie van het geweld erg verschilt van de rest van de provincie Nangarhar. De provincie Nangarhar behoort, zoals verzoeker met reden aangeeft en zoals ook verweerder zelf duidelijk stelt in zijn aanvullende nota, tot de oostelijke regio van Afghanistan, waar de kern van het conflict in Afghanistan zich situeert. Het is één van de provincies die door het conflict het zwaarst wordt getroffen. Het geweld in de provincie is in de loop van 2017, dit in strijd met de nationale tendens, bovendien, zij het licht, toegenomen. Gewapende groeperingen zoals de taliban en IS zijn er actief in de meer afgelegen delen van de provincie, waaronder het district Chaparhar, dat in het Zuiden grenst aan Surkhrod en dat, zo verzoeker zou kunnen worden gevolgd in zijn betoog over de ligging van zijn dorp, niet verder van het dorp is gelegen dan het grootstedelijk gebied Jalalabad. In de loop van 2018 vonden in het aangrenzende district Chaparhar militaire operaties plaats. Ook verzoekers district zelf wordt verder gerekend tot de meer getroffen districten in de provincie. De status van dit district werd door de SIGAR in de loop van 2018 voorts gewijzigd van 'onder overheidscontrole' naar 'betwist'.

Bijkomend kan overigens worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verweerder om in het kader van onderhavige beroepsprocedure voor de Raad een aanvullende nota neer te leggen met landeninformatie die dateert van mei, juni en augustus 2018. Gezien de bestreden beslissing dateert van 30 oktober 2018, mocht worden verwacht dat de landeninformatie die verweerder heden neerlegt door middel van een aanvullende nota reeds eerder in het dossier zou zijn opgenomen en bij de beoordeling in de bestreden beslissing zou zijn betrokken.

Gezien de Raad inzake de hoger aangehaalde elementen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT